

Hegedüs Katalin: Lány a parton

Úgy tudott nézni, mint senki más. Egyetlen pillantásában benne volt a Duna szürkesége és az ég kékje vihar előtt. Mindig félttem kicsit mikor így nézett. Sosem ismertem meg teljesen. Pedig állandóan faggattam, hízelegtem, bátorítottam, meghallgattam, mikor nagy nehezen rászánta magát egy érintőleges vallomásra. Mindig elemeztem, kérdeztem a végtelenségig, sokszor hittem, hogy elkaptam a fonalat, még többször, hogy elképzelésem sincs milyen áramlatok zajlanak benne és mi a jelentése egy szempillarebbenésének. Olyan finoman mozdította a fejét, olyan észrevétlen rebbent a pillája. Madarak repültek a karjára, halakat etetett a kezéből, kutyák feküdtek hanyatt neki egy morzsányi szeretetéért. Mindenki csak egy kicsit akart belőle, egy megismételhetetlen odafordulást, egy másodpercnyi osztatlan figyelmet, egy lepkeszárnyuhogásnyi simogatást.

Szerette a verseket, sok mindent elolvasott. Soha egy rossz szót nem mondott senkiről. Anyját, apját eltemette, soha meg nem született gyermekeit elfelejtette. Íróasztalán tollait egymás mellett példás sorba rendezgette. A telefonszámokat kis regiszteres füzetébe írta. Rengeteg szobanövényt nevelgetett. Az örökölt, régi bútorokat soha ki nem dobta, lenolajjal kezelte, nagy becsben tartotta. A kézi csipkéket havonta kimosta, lakásában soha nem az elmúlás szaga volt érezhető, hanem csak enyhe gyöngyvirág illat, leheletnyi mélabúval. Földszínű ruhákban járt, körömlakkja mindig halvány rózsaszín volt, haja sima és egyenes, korán megjelent benne pár ősz hajsza. Harsányan soha nem nevetett. Más előtt soha nem sírt. Az évek során alig változott. Szeme körül halvány szarkalábak tűntek fel, de mikor mosolygott pont úgy nézett ki, mint tizenhat évesen.

A Duna parton sétáltunk utoljára, szeretett volna elmenni a tengerhez. Álmaiban együtt áramlott a sirályokkal. Kezén a bőr puhasága mindig arra készítetett, hogy megsimogassam, amit észrevétlen elhúzott.

Mikor örökre elment, az őserdőben egy lepke szárnya megrebbent, egy delfin uszonyán megcsillant a napfény, egy kutya szőre égnék meredt, egy öngyilkosjelölt a hídról mégis hazament.

Lehet, hogy itt sem volt, csak én képzeltem egy plátói szerelmet, hol egy halk szavú lány apró lábnyomai megérintették kérészéletem.

Semmi mást nem hagyott hátra, még egy halvány talplenyomatot sem a parton, még egy mosatlan tányért sem, még egy éles fényképet sem. Létezésével belesimult a holnapi lábnyomokba.